Ч. 208 Субота 18 (30) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. съвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Кабінетна криза).

Цісар приймав вчера пополудни на окремих авдиенциях міністра скарбу др. Кайцля, міністра торговлї бар. Діпавлї'го, президента палати послів др. Фухса, послів: Яворского, Білиньского, Катрайна і Енґля. Доси ще не знати, хто стане на чолї кабінету, але більшість часописий годить ся в тім, що инший кабінет, як урядничий, неможливий. Вчера криза посунула ся о кілька кроків, і кождої хвилї надіють ся полагодженя її. Vaterland пише, що провідником нового кабінету буде бар. Хлюмецкий, або бар. Ґавч, инші часописи вказують в першім ряді на намістника Стириї ґр. Клярі-Альдрінґен, а дальше на бар. Ґавча. Кажуть, що правиця вже годить ся на урядничий кабінет, та що вчера покликано до Цісаря всїх предсїдателів клюбів правиці. З кождого клюбу був покликаний один член, лиш з кола польского двох, а то презес Яворский і віцепрезес Білиньский. Також говорять, що удало ся правительству приєднати Чехів для справи знесеня язикових розпоряджень, а за то дати їм значні уступки. До нового кабінету має увійти один з визначнїйших політиків ческих і польских.

Вчера відбуло ся засїдане парляментарної комісиї Кола польского, о котрім видано такий комунїкат: „Парляментарна комісия Кола польского на засїданю, яке відбуло ся по димісиї кабінету ґр. Туна, обговорювала політичну ситуацию і прийшла до пересьвідченя, що зміна кабінету не може мати впливу на політичні пересьвідченя сторонництв і що Коло польске повинно лишити ся дальше в союзї з правицею а рівночасно стреміти витревало до привернення правильних парляментарних відносин. На внесене предсїдателя ухвалено скликати Коло польске на день 10 жовтня о годині 11 перед полуднем". — На тім засїданю був також міністер для Галичини Єнджейович.

Вчера ходили вісти, що заступників правиці повідомлено о тім, що буде утворений кабінет урядничий, та що знесене язикових розпоряджень слїдує небавом. На нині заповіджені у Цісаря авдиенциї представителів німецких сторонництв опозицийних; іменно будуть приняті: Люеґер, Гогенбурґер і Перґельт. Яворский і Єнджейович відбули вчера перед авдиенциєю конференцию з парляментарною комісиєю правиці. Вчера вечером ходили вісти, що бар. Ґавч стане на чолї кабінету, а так само доносить нинїшний Neues W. Tagblatt, однако тому перечить нинїшна Neue fr. Presse. Що-до лїсти будучих міністрів — то стрічає она деякі перепони, бо міністерство має бути невтральне і тому не хотїли би покликувати до него личности в політичною минувшостию. То одно певне, що утворить ся може ще нині міністерство урядниче. — Бар. Ґавч і др. Білиньский нараджували ся вчера з міністром ґр. Ґолуховским. — Що-до настрою серед членів правиці, то один з визначних її провідників заявив вчера, що солїдарність правиці буде строго удержана і на будуче: „То певна річ, сказав той провідник, що супротив Німців треба займити прихильнїйше становище. Доси не можна було того виявити, бо не було на то нї місця нї способу. Правиця, як має виявити ту прихильність, то може се зробити лиш на ґрунті парляментарнім, хоч доси обструкция спиняла всяку роботу. Що-до становища, яке займе правиця супротив нового кабінету, то ще не можна нїчого сказати, доки той кабінет не оголосить своєї проґрами".

Новинки.

Львів дня 29-го вересня 1899

— **Принятє до висшої школи торговельної у Львові:** Краєва Рада шкільна видала в справі принятя учеників до висших шкіл торговельних слїдуючий окружник: З днем 1 жовтня с. р. буде отворена у Львові ц. к. державна висша школа торговельна з чотирилїтним курсом науки. Принятє учеників до першої кляси в тій школї унормовано в § 11 її статута в слїдуючий спосіб: Від ученика вступаючого до першої кляси висшої школи торговельної вимагає ся доказу, що в календарнім роцї, в котрім записує ся, скінчить 14 лїт, як також, що з добрим поступом скінчив середну школу (низшу ґімназию, низшу школу реальну, низшу реальну ґімназию) або триклясову

Жарт дневникаря.

(З голяндского — Івана ван Маврік.)

Хороший ранок; минула одинайцята. Пан Бльоммерс, співробітник „Поранного дневника" в Амстердамі, лише що встав, і переходить тепер в халатї і пантофлях з малої своєї спальнї до комнати, де звичайно працював. Сьвітить там гарненько сонце і комната аж усьміхає ся до свого властителя.

Яка хороша комнатка, гадає собі дневникар, стаючи у вікнї і глядячи на улицю. Проміне сонїшне, ледве увійшов в его круг, гріє его приємно. Має гарний вид на Герецграхт. Пан Бльоммерс витягає ся ще кілька разів, а відтак сїдає до округлого столика, аби з'їсти снїданє, давно вже для него заставлене. Ледве налив собі склянку чаю і розкроїв булку, коли хтось тихо і несьміло пукає до его дверий.

— Прошу!

Панї Альберсова, честна женщина, що пробує жити з віднайманюваня „комнат з обставою", входить і витає:

— Добрий день, пане Бльоммерс, чи добре спали?

— Сердечно дякую, незле. Ви певне приносите рахунок, що?

— Властиво нї, пане Бльоммерс, гм, гм — вдова Альберсова кілька разів покашлює заклопотана, гладить рукою свою чорну запаску, поглядає несьміло на свого льокатора, і в кінци каже:

— Я хотїла би властиво, ах прошу вас — я хотїла би з вами о чімсь поговорити....

— Так, так, ну добре — але маєте щастє — бо я тепер дома.

Жінка відповідає усьміхаючись:

— Ви зараз починаєте бути веселі. Так, так, пани дневникарі мають вже таку вдачу. Я прийшла властиво, знаєте? Хотїла — хотїла вам сказати, що — менї самій дуже прикро, що мушу то сказати, але ви розумієте, кождий радить собі як може, і ви, як розумний чоловік, певне побачите, що....

Страшне підозріне будить ся в души Бльоммерса: она хоче підвисшити комірне. Мірить женщину понуро, грізним поглядом і гадає: Лакома бабо, кілько? але відповідає дуже чемно:

— Очевидно, золота панї Альберсова, але здаєть ся менї, що....

Дальше не говорить, бо нараз бесїда его господинї, звичайно так несьмілої, переломлює всї запори, і панї Альберсова перериває словами:

— Ви мешкаєте тут вже більше менше чотири роки і мушу сказати, що на моє найбільше вдоволенє; не маю вам закинути навіть тілько — тут дотикає великим пальцем правої руки кінця середного пальця. — Вправдї часом вертаєте дуже пізно до дому, але то вже сполучене з вашим званем, а в прочім ви все вертали дуже порядно; я навіть не хотїла о тім говорити.

Боже, гадає наляканий Бльоммерс, то ще гірше, як я гадав: она хоче менї вимовити мешканє! І перебиває господинї наглим питанем:

— Ви певне хочете, аби я випровадив ся, що?

— Ах, справдї нї, ласкавий пане, але можете менї вірити, що то нїколи би менї не було прийшло на гадку, як би не ви....

— Я? — Бльоммерс отвирає широко очи.

— Так, ви, пане Бльоммерс. Тамтого тиждня написали ви хорошу статю в ґазетї о близькій виставі і о недостачи мешкань, яка тодї буде, отже я погадала собі....

— Що ви собі погадали?

— Я як раз читала о готелях. Іменно, що тут в містї єсть за мало комнат і ліжок і що приїде тілько чужих, що імовірно будуть мусїли мешкати на улицях і тому я погадала собі: та комната така мила і так хорошо положена, минувшої осени дала я її на ново витапетувати і веліла вибілити стелю.... і під впливом тих гадок веліла его записати в вивідуючім бюрі; в той спосіб щось заробить ся. І тому, бачите, я хотїла би дуже чемно попросити вас, аби ви до мая випровадили ся. Я бідна вдова і...

Бльоммерс захлиступ ся своїм чаєм, а відтак кричить несамовито:

— Гарпаґоне, в жіночій одежи! А менї було тут так добре! — жалує ся по хвили з сумом.

— Справдї, менї страшенно прикро, але ви розумієте.

школу видїлову. Дирекция заведеня може однакож в сумнївних случаях приняте таких учеників зробити зависимим від іспиту з язика викладового і рахунків. Дирекциї шкіл видїлових будуть о тім поучати родителїв учеників, котрі хотять віддати своїх синів до ц. к. висшої державної школи торговельної.

— **Новоіменований праский князь-архієпископ бар. Лев Скрбенский** ще зовсім молодий чоловік, бо має лиш 37 лїт. Походить він із старого шляхотского роду моравского. Рукоположений на ерея 1889 року був парохом в Дубі під Оломуцом, потім в Мельчи на Шлеску, вкінци в Кромерижи, сего ж року став ґреміяльним крилошанином в Оломуци а ось-тепер архієпископом. Так в десяти лїтах перейшов цїлу кариєру від богослова до архієпископа. А архієпископство праске богате: до него належить тринайцять земских посїлостий в просторі 24.539 гектарів, з фабричними заводами. Чистого доходу річного має праский архієпископ около 300.000 зр.

— **Страшну пригоду** мав Алоїсий Валек, урядник Товариства кредитового земского, на зелїзници в Судовій Вишни. Виїхав був там, щоби дати товчок до основаня „Сокола". Вертаючи до дому зелїзницею, хотів, коли вже поїзд рушив зі стациї, перейти з одного вагона до другого. При тім нога єму поховзнулась і він повалив ся під поїзд. Колеса захопили ліву стопу і згрохотали. Сего нещастя нїхто не замітив. Аж по довшім часї зворотничий, переглядаючи свою просторонь, знайшов чоловіка в крови. Зараз заалярмував, прибули лїкарі зелїзничі і заосмотрили ногу, а найблизшим поїздом товаровим відіслано раненого до Львова до шпиталю. Тут переведено операцию ноги, але стан хорого поважний за-для великого упливу крови.

— **Станїславівского цукорника Волод. Червіньского** засудив львівский суд, по розправі перед судиями присяжними, за обманьство, на 4 роки тяжкої вязниці, а его приятеля і помічника, Леопольда Марковского, увільнено. Червіньский, властитель реальности і цукорнї в Станїславові, був звістним там картярем, котрого навіть бито за фальшиву гру. Его приятель Марковский, при помочи своєї першої сестри, котра мешкає у Львові, став сватати Червіньского за вдовицю по старостї, Фоґтову, котра мала і гроші і каменицю. Червіньский був не від то. Він приїхав до Львова, представив ся панї Фоґтовій яко єї будучий муж, і на конто того, зараз таки того самого дня, просив єї о позичку кільканайцять тисячів. Не довго знав ся Червіньский з панею Фоґтовою, але все-таки на стілько, щоби виманити від неї 38.200 зр. Аж коли панї Фоґтова віддала Червіньскому майже всї свої гроші, якось стямила ся, і стала домагати ся від него, щоби він їх віддав. Але Червіньскому не пильно було. Ба, він навіть отверто казав, що не віддасть, а щоби Фоґтова не мала на чім пошукати, він продав свою реальність панї Туржаньскій. Остаточно дійшло до того, що панї Фоґтова віддала цїлу справу судови, а той перевівши слїдство, розписав остаточну розправу, котра тягнула ся цїлий тиждень, та показала, як з одної сторони женщина, що не зазнала супружого житя, хотїла віддати ся, хоч їй вже 45 лїт, а з другої сторони, як легко за манґія, котрий готов використати слабість жіночого серця. Треба же й то додати, що акт обжалованя закидав Червіньскому також ще й то, що він в своїй цукорни вкрав був від одного гостя полярес з 200 зр., коли гість поклав его на ляду. Розправа скінчила ся вчера вечером, а вирок оголошено около десятої години.

— **Шайку конокрадів** виловила оногди жандармерия в Бродах. Шайка складала ся переважно з жидів, а оперувала на просторі від Винник коло Львова аж під границю російску коло Бродів. Між иншими вісїм таких крадених коний закупив двір п. Шнелля в Бродах. Ті коні відобрано. Кількох конокрадів вже уміщено в арештї, а за прочими глядить жандармерия.

— **Зледащілий син міністра.** Римска прокуратория пошукує гончими листами Люіджа Кріспі'го, сина бувшого італїяньского міністра і президента кабінету. Люіджі наробив вже свому батькови богато клопоту і сорому. В 1892 р. на внесенє самого батька замкнено зледащілого сина міністра на кілька місяців до арешту, що після італїяньских законів може стати ся. Та нїчо не помогло. Коли він знову вийшов на волю, навязав любовні зносини з якоюсь ґрафинею. В 1896 р. лїтом в ночи обікрав хтось ту ґрафиню серед незвичайно романтичних обставин, забравши їй всї єї дияманти і дорогоцїнности. Злодія опісля зловлено, але дияманти пропали. З процесу в сїй справі показало ся, що то Люіджі Кріспі був тим, котрий намовляв до крадежи і поміг до всего, лиш не можна було поставити єму зовсім ясного доказу на то. Єму не позіставало тогди нїчого иншого, як лиш виїхати зовсім з Італії. Він перенїс ся був аж до Арґентини, де дістав місце писаря в якімсь італїяньскім банку. Але тут удало ся єму підмовити жінку свого шефа і він втїк зі своєю любкою до Уруґваї, де лишив єї на боже провидїнє, коли єму вже гроший не стало. Тимчасом удало ся італїяньскій полїциї зібрати зовсім певні докази на то, що то Люіджі Кріспі був тим, котрий покрав через других дияманти у ґрафинї Челере і тому тепер розписано за ним гончї листи.

— **Пригода з медведем.** Асистент лїсовий Юрий Зіґмунд в Сребреници в Боснї не забуде поки его віку своєї пригоди з медведем. Якось може дві недїлї тому назад вибрав ся він ще з кількома другими мисливими на польованє на дики. Мисливі уставили ся на своїх становищах. Нараз роздав ся вистріл а один з мисливих крикнув, що пострілив медведя; рівночасно хтось другий зачав кликати на поміч. Асистент побіг зараз в ту сторону, звідки чув голос і побачив величезного медведя, котрий спер ся передними лабами на вільху як би хотїв на ню лїсти, але з того хто кликав на поміч не було й слїду. Асистент підійшов нишком може на яких 40 кроків і стрілив та поцїлив его. Медвідь упав з вільхи на землю, але й зараз схопив ся чим борше, завив страшенно та пустив ся до асистента. Той стрілив тогди другий раз і поцїлив медведя в передну лабу. Мимо того медвідь скочив на перед, вхопив стрільця зубами за праве удо, підніс его до гори та став ним трясти у воздусї. Відтак медвідь перевернув ся і став котити ся з своїм противником з горба в долину. Мисливий однакож не стратив притомности. В тій хвили коли медвідь на него кидав ся, він пустив рушницю з руки і добув мисливский ніж та пробив ним медведя мало що не в само серце. Аж тогди медвідь пустив его і погиб. Асистент єсть значно покалїчений але не небезпечно. Убитий медвідь єсть красним оказом і важив спатрошений 183 кільо.

— Розумію всьо, крамарска душо! — кричить нещастний дневникар і вимахує у воздусї ножем, до котрого прилїпило ся масло.

Затираючи руки зходить господиня з вдоволенєм поволи по сходах і ще раз обчисляє в кухни, кілько може їй принести вистава як віддасть бюрови крім комнати пана Бльоммерса ще дві менші комнатки, в котрих сама мешкає. — Можу кілька місяців мешкати в кухни. Она вправдї трохи вогка, але лїтом, то якось буде.

* * *

Кілька днів пізнїйше почав пан Бльоммерс розглядати ся за підхожим мешканєм, де міг би від першого мая зложити свою утомлену голову. Пересьвідчував ся чим раз більше, що ще нїколи нї одна его статя не зробила такого враженя на публику, бо кождий, хто мав злишні комнати, спекулював на наплив чужих. Всюди, де побачив картку, записану загадочними словами: „До винайменя", пукав і всюди діставав ту саму відповідь: На май? Нї, дуже менї прикро, але не можу винаймити з огляду на близьку виставу.

— О, тепер всї справи міста підуть страшенно в гору — говорив єму між иншими властитель кусника землї, на котрім згорів недавно дім; саме велїв я очищувати місце з румовища і розвалин. — Лиш погадайте собі, я винаймив мій кусник землї на три місяцї одному чоловікови, що хоче тут уставити шатра для тих, що будуть глядати дешевого мешканя.

Бльоммерс сьміяв ся з тих всїх надій, але в души аж кипів зі злости і ковав зраду.

— То сьмішне, нї, то мене ґніває! — говорив до себе заєдно. — Люди цїлком подурiли. А я такий дурак над дураками, причинив ся також трохи, а навіть дуже богато до того, аби ті властителї комнат пошалїли цїлковито. Ох, нещастна година, в котрій я писав ту статю! Коби хоч не була читала его панї Альберсова, або коби я був міг пояснити їй, що то не було нїчого иншого, як найзвичайнїйша дневникарска статя і що... ах, пожди, тепер маю тебе!

Нараз сьвітлий промінь осьвічує темну хмару его гадок. Біжить до редакциї, бере за перо і починає писати. Фейлетон до „Поранної часописи" має напись: „Вистава. Погляд в будучність. — Фантазия".

Статя звучала:

Загальна вистава відкрита. З усїх сторін сьвіта напливали подорожні до Голяндиї і Амстердам став величезним містом. Американцї, Індийцї, Хінцї, Японцї і Ескімоси, Турки, Африканцї і Австральцї прибували, несені на крилах пари.

Як саранча залили тепер ті чужинцї Амстердам, вже кілька разів лучали ся на двірци катастрофи внаслїдок глоти, а мимо того звичайні і надзвичайні поїзди звозили тисячі цїкавих до міста вистави. Властителї повозів, бричок, візків повитягали з шоп тарадайки з допотопних часів і позапрягали до них сухоребрі кандиби, але потреба фіякрів була так велика, що неодин благословив Сотворителя навіть за такі вози і конї.

Готелї були переповнені, в цїлім містї не було нї одного білярду, що не служив би ночию за ліжко, а в каварнях вішано на ніч гамаки. І чим раз більше давала ся відчувати недостача мешкань. Всї комнати в містї були винаймлені за казочні суми, а при дверох одної з найбільших церков, ждали кождого вечера сотки людий, аби найти в ній нічлїг. Вправдї не дуже приємно спало ся на деревляних лавках вельмож, а крісла були просто тверді, але бодай був дах над головою.

Один хитрий моряк попав на знамениту гадку держати на каналї „Кайзерсґрафт" цїлу фльоту старих човен, накрити їх вітрильним полотном і винаймати під тим окритєм кождому, хто зголосив ся матераци, по $2\frac{1}{2}$ ґульдена від штуки.

Вже кілька разів лучало ся, що голодні шайки вдирали ся насильно ранесенько до склепів корінних і до пекарень та цїлком їх рабували. З тої причини уміщено у кождого пекаря і корінника вояків, що з геройством і набитим оружием грозили смертию і загладою кождому, хто осьмілив би заколотити публичний спокій і лад.

Кілька разів падали в гостинницях кельнери трупом з утомленя, а в комнатах до снїдань бачено часто елеґантно одїтих людий, як видирали хлїб, ковбасу, або чашки кави. І все ще напливали тисячі і тисячі чужих до виставового міста.

Також і панї Альберс, честна вдовиця, що має щастє мешкати в малім домку при улици Паньскій, благословить гадку вистави, бо має три комнати до винайменя, одну велику і дві малі.

У великій комнатї мешкає один Англичанин мр. Бравнінґ. То щасливий винахідник автоматичної, електричної машини до робленя „пуддінґу", приладу що може випечи па день два тисячі пуддінґів. Велику машину умістив на виставі, а малу велїв внести до своєї комнати.

Видає ся чоловіком дуже приличним, бо сказав не надумуючи ся: „Добре, беру комнату; дванайцять ґульденів денно з снїданєм".

Дуже добре.

Усьміхнена і вдоволена гадає панї Альберсова: то знаменитий бічний заробок — і тому винаймає одну меншу комнату за девять ґульденів панови Контезіні'ому, композиторови, що хоче давати концерти в часї вистави. Нехай і штука гостить в єї домі.

В третій комнатї мешкає Іванов-Перчиньсков, московский механїк, що винайшов нову знамениту пушку.

— Двайцять девять ґульденів денно! —

Телеґрами.

Відень 29 вересня. В цілій Болгариї зробило велике вражінє сердечне принятє кн. Фердинанда на цїсарскім дворі. Князь виїхав передвчера з поворотом до Болгариї.

Липск 29 вересня. В місцевости Єсніц, в князестві Ангальт, викрила поліция велику фабрику фальшивих монет срібних і золотих найріжнїйших держав. Забрано припаси монет на 100 тисяч марок.

Мадрид 29 вересня. Вибухла кабінетна криза внаслїдок непорозумінь між мінїстрами війни і скарбу. Президент кабінету Сільвеля вручив королевій димісию цїлого кабінету.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нїкому.

Оповістки.

— Стара церков єсть на продаж разом з іконостасом в селї Олешові коло Нижнева, почта в місци. Материял єсть ще тревалий а цїна приступна. Близших пояснень удїлить комітет церковний: *О. Берладин, Р. Мандзюк, Д. Павюк.*

— Найкрасшого меду десерового з власної пасіки, придатного для всїх т. е. для здорових, хорих і дїтий продаю 1 кільо по 48 кр. В міцних бляшанках 5 кільо по 3 зр. 20 кр. франко кожда стация почтова. — П. Корінєвич, емер. учитель в Іванчанах почта в місци (пов. збараский).

— Напродаж реальність в Білій коло Чорткова. Реальність тая складає ся з 45 морґів дуже доброї землї. Будинки муровані. Також єсть цегольня з двома пічами. Сад молодий, але великий — самі щепи. Засїяно озимини 20 морґів, конюшини 8 морґів; сьвіжо тепер згноєно 4 морґи. Дуже добрий відбит на молоко, ярину і цеглу. Продаж з вільної руки. Цїна приступна. Близшу відомість подасть на жадане: *Шапса Ерде в Білій* почта Чортків.

Коч. в Миколаєві: Не можемо Вам нїчого порадити. Ми хотїли у відомій Вам справі переписати ся з п. Д. Л. та віднеслись з запитанєм до Редакциї „Буковини", але й доси не одержали нїякої відповіди. Може бути, що наш лист не дійшов, бо не припускаємо, щоби Редакция „Буковини" не ласкава була відповісти. — **Селюх:** Ваша недуга, здаєсь, не від того, що Вам щось трісло в боцї підчас ґімнастики на вправах; у Вас, видко, хронїчний (упертий) катар жолудка. На то вказує та обставина, що Вам доктори записують „сіль Карльсбадску", що Вас пече в горлї і темнить ся в очах. Мабуть маєте також часто біль і заворот голови, а коли потиснути в то місце, де ямка під грудьми, то Вас болить. В такім случаю, коли то дійстно хронїчний катар жолудка, то нїякий лїк Вам не поможе, скоро не будете строго держати ся тих приписів, які Вам подасть лїкар. В сїй хоробі найважнїйша річ диета; лїк потрібний лиш на то, щоби розпочати лїченє і помагати природї, а відтак вже сама природа буде приводити до здоровля. Передовсїм треба мало нараз їсти, але зато частїйше, а кожду страву, особливо твердшї, добре пережувати, щоби змішали ся зі слиною. Вистерігати ся всяких трудностравних і товстих страв. Найлїпше живити ся досить мягкими і рідкими не занадто товстими, а поживними стравами, але знов не занадто рідкими, не заливати ся всїлякими росолами та зупами. Найлїпша потравка з телятини, курятина і мягке волове мясо, добре уварене або упечене (вудженини їсти не можна); яйця на мягко, а ще лїпше яйце убите до росолу. Молоко само єсть за трудне до стравленя, бо з него робить ся в жолудку сир; длятого треба єго розпустити водою (т. зв. окропок: до окропу додає ся трохи молока і цукру) або змішати з міцним телячим росолом, клий в тім росолї так роздробить сир в молоцї, що єго стравить навіть слабий жолудок). Хлїб можна їсти лиш білий і то найлїпше сухий або сухарі. Не можна їсти: чорного, разового хлїба і всїляких мучних страв особливо же таких як затирка, клюски і т. п.; бараболї, всяка ярина, овочі, сир, товсте мясо, всїляке корінє і корінні страви суть шкідливі. Також не треба пити алькоголїчних напитків і содової води та не курити. — Коли пече жга (звичайно кажуть згага), при чім відбиває ся дуже сильним квасом, так, що чоловіка аж затягне, або якимсь товщем, то знак, що в жолудку витворились всїлякі нездорові кваси і ті кваси треба знищити. В тій цїли бере ся на конець ножа споро двовуглекислої соди (купує ся в аптицї за кілька крейцарів; каже ся просто: соди до заживаня) висипає ся на язик і попиває ся водою. — **Н. В. в Зав.:** Прибори до фотоґрафованя можете побирати у фірми Едмунд Бродковский, Львів ул. Баторого ч. 18; на великі розміри у Відни: K. Krziwaneck VII./2 Breitegasse 8 або Langner & Co. Wien, III. Hauptstrasse 95 — дві найбільші віденьскі фірми. О польский підручник до науки фотоґрафованя спитайте п. Е. Бродковского — ми не знаємо. — **Іоан Б. в Нагір. к. Я.:** Повісти: „Дїти капітана Ґранта" вже не маємо. Колись пізнїйше може вишлемо Вам иншу повість, але мусите оплатити почту. — **І. Я. в К.:** Не витягнений анї при послїднім тягненю анї давнїйше.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

говорить панї Альберсова вдоволена до своєї сестри Марисї, що буде їй помагати в господарстві в часї вистави.

— Впрочім всї три виглядають на спокійних і приличних людий — відповідає Марися — крім того майже цїлий день нема їх дома.

— Певне занятї на виставі, то дуже природна річ. Але слухай! Чи не дзвонить хто?

Марися встає поглянути і всейчас вертає та каже з засудованєм:

— Подумай, там стоїть послугач з кошем повним яєць, з двома бочками розинків, зі скринею помаранчевих шкірок, з пачкою ледоватого цукру і з двома мішками муки.

— Певне помилив ся в числї дому.

— Я єму то казала.

Тепер виходить панї Амберсова і послугач заявляє їй рішучо і коротко, що не помилив ся.

Ще коли розгнївана господиня говорить з послугачем, надходить пан Бравнїнґ і каже страшенно калїченим голяндским язиком, лихим нїмецким і чистим анґлїйским, що потребує всїх тих річий, аби зробити в своїй комнатї кілька проб з своєю патентованою електричною пуддінґовою машиною.

— Га, то вносїть то чоловіче, що дїяти. Бочки з розинками обдирають страшенно поруче сходів, а копики здирають вапно з сьвіжо вибілених стїн. Мішки з мукою обсипують сходи і передну комнату, а коли вкінци послугач, радий, що прийшов на місце, скидає єї з плечий на диван, яким застелена комната Анґлїйця, підіймає ся біла хмара і в однїй хвили всьо покриває груба верства пудру.

— Боже, красно тут буде — зітхає панї Альберсова, приглядаючи ся з зачудованєм, як пан Бравнїнґ здоймає сурдут і кладе пачку з ледоватим цукром на єї магоневім столику.

— То зітре менї полїтуру — каже показуючи Анґлїйцеви на пачку.

— Але де там! — Винахідник бере бочку з розинками і кидає єї на софу.

— Прошу вас, пане, уважайте, то знищить менї цїлком софу.

— Не бійте ся!

— А мій диван! Нїколи не вибю з него тої муки, а до того липкі розинки....

— О, прошу не бояти ся. Потребую два pails.

— Що кажете?

— Pails!

Женщина трясе головою, а пан Бравнїнґ іде спокійно до свого куфра, добуває словаря, перевертає в нїм кілька карток, а відтак каже коротко.

— Ведра two (два)! — При тім витягає два пальцї.

— На що?

— На що? Хочу приладити — і знов глядить до словаря — тїсто — і рушає рукою, немов би місив тїсто в мисцї.

— Але прошу вас, пане, я тут не хочу мати пекарнї! — Ви знищите менї цїлу комнату. Попсуєте менї цїлий стіл!

— Не бійте ся! Потребую the ведро.... прошу, прошу скоро дати.

— Чого він хоче? Говори до него, не говори, він все робить своє.

Тимчасом пан Бравнїнґ розпаковує свої електричні прилади, ладить ся упечи за кілька минут перший свій пуддінґ. В однїй хвили переміняє ся комната в кухню і коли вкінци панї Альберсова вертає з сестрою і з двома ведрами, бачить зі страхом і зачудованєм, що пан Бравнїнґ, тепер вже лиш в сорочцї, скинув колдри з ліжка і що укладає на простиралї розинки.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).